

Les 7

Ik hoor erbij, dus het is goed?!

Bijbelstudie Hebrëen 4:1-11

De vraag van deze les kan je niet eenvoudig met 'ja' of 'nee' beantwoorden. Het is een groot voorrecht om een kind van het verbond te zijn. Vergeet dat niet! God belooft jou als verbondskind een geweldige schat: vergeving van zonden, vernieuwing van het leven en Zijn Vaderlijke zorg. Als je deze beloften van God in de Bijbel leest en daarbij Gods trouw ziet dan kan het haast toch niet anders dan dat het goed zit. Er is echter één groot probleem. In plaats van dat we enthousiast – in geloof – reageren op Gods beloften zeggen we sinds de zondeval 'nee' tegen God en Zijn beloften. We denken onszelf te kunnen redden en hebben God daarbij niet nodig. Sinds de zondeval hebben we geen interesse in God en Zijn beloften.

Zo was het ook met het volk Israël in de woestijn. De Israëlieten waren verbondskinderen. God had hen door Zijn verbond onder andere het land Kanaän beloofd (Hebr. 4:3). Dit betekende echter niet dat elke Israëliet in Kanaän kwam. Veel Israëlieten waren ongehoorzaam en geloofden Gods belofte niet. Ze wilde zelfs liever terug naar Egypte (Ex. 16:2-3). Ze hadden de belofte, maar ze waren er niet in geïnteresseerd.

Met de doop is het niet anders. God belooft jou een enorme rijkdom, maar uit jezelf heb je geen interesse in God en Zijn beloften. Sterker nog, we haten God. Dat is verdrietig! Daarom is geloof en bekering nodig. Onze gedachten over God en Zijn beloften moeten veranderen. En die verandering is urgent, want wie de belofte van God niet gelooft, haalt de verbondsvloek over zich heen. Vertrouw je daarom toe aan de genadige God! Pleit op de God van de doop, want Hij wil geven wat Hij van je vraagt (Les 6).

De rust die God geeft – Hebrëen 4:1-11

De brief aan de Hebrëen is geadresseerd aan christenen met een Joodse achtergrond. Vanwege allerlei redenen dreigden sommigen van hen af te haken. Daarom spoort de schrijver deze Joodse christenen aan tot geloof en volharding. Ze moeten niet zoals het volk Israël vroeger in de woestijn God en Zijn beloften aan de kant schuiven. Als ze dat wel doen zullen ze vanwege hun ongelooft Gods rust niet binnen gaan. In Hebrëen 4 heeft deze belofte van rust niet alleen betrekking op het land Kanaän. Vanuit vers 4 en 5 blijkt dat het hier om de eeuwige rust gaat.

Door het vermelden van de geschiedenis van Israël drukt de Heilige Geest jou op het hart dat hoewel de belofte om in Gods rust in te gaan betrouwbaar is, jij door ongelooft aan de eeuwige rust voorbij kunt lopen. Het hele volk Israël was uit Egypte bevrijd, maar een groot deel is niet in Kanaän aangekomen vanwege hun ongelooft. Ze waren als verbondskinderen afgedwaald van God en hebben Zijn beloften niet gelooft. Ondanks dat God Zijn belofte met een eed had onderstreept, vertrouwd ze God niet. Zo hebben ze de verbondswraak over zich uitgeroepen. Met als gevolg dat ze Gods rust beslist niet ingingen.

De Israëlieten hebben beloften van God wel gehoord. Hoewel de Heere Jezus nog niet gekomen was, had de boodschap dezelfde strekking als nu: geloof in de belofte van God en jullie zullen de rust ingaan. Het grootste deel van het volk Israël geloofde de HEERE en beloften niet. Alleen Mozes, Jozua en Kaleb geloofden dat God machtig was om te doen wat Hij had beloofd. Daarom zouden zij de rust ingaan, maar de rest van het volk (iedereen van 20 jaar en ouder) zou in de woestijn sterven.

De eeuwige rust wordt ook aan jou beloofd, maar het kan alleen eeuwig nut brengen als je die beloften niet aan de kant schuift, maar God op Zijn Woord vertrouwt. De beloften van God – ook die van de doop – vragen om geloof. Zonder geloof doen de beloften je geen nut. Daarom wordt je in vers 7 aangespoord om je hart niet te verharderen, dat betekent: God en Zijn belofte niet te wantrouwen. Wie Gods stem hoort en zich niet verhardt, mag ingaan in de rust.

Alleen een verbondskind zijn en de belofte hebben, is niet genoeg. De belofte moet ter harte genomen worden. In tegenstelling tot de ongelovige Israëlieten, moet het Woord gelooft (vers 2) en gehoorzaamd worden (vers 6). Alleen dan kun je in de rust ingaan. Wie niet gelooft, haalt de verbondsvloek over zich heen: de eeuwige dood. Maar de belofte om in te gaan in de eeuwige rust staat nog altijd open en wordt nog steeds verkondigd. Daarom: beijver (vers 11) je om in die rust in te gaan: bekeer je en geloof het Evangelie!

Het genadeverbond vraagt om geloof en bekering – Geloofsleer

Net als het volk Israël, horen de kinderen van gelovige ouders horen bij het verbond en moeten daarom gedoopt worden. Waarschijnlijk ben jij ook gedoopt, daarmee ben je een kind van het verbond. De HEERE heeft Zich aan jou verbonden: je hoort bij Hem. Je bent een erfgenaam van alles wat de HEERE belooft.

Betekenen de beloften van de doop dat het goed zit met elk verbondskind? Nee, niet zonder meer. Denk maar aan Hebrëen 4: De Israëlieten zijn het verbondsvolk van God, maar niet allemaal zijn ze in het beloofde land gekomen. Alleen door gehoorzaamheid en geloof ontving het volk Israël toen en wij nu de zegen van God. Wie niet gelooft en ongehoorzaam is, haalt de vloek over zich heen. De HEERE ontbrandt in heilige gekwetste liefde als je zijn genadige aanbod veracht, negeert en bespot. Daarom die oproep: als je Zijn stem hoort, verhard je hart dan niet, maar geloof Hem op Zijn Woord.

God heeft met Zijn verbondskinderen een verbond van genade. Hij belooft jou het eeuwige leven, terwijl je het niet verdiend hebt. Tegelijk vraagt Hij ook wat van je. Hij vraagt je om innig met de drie-enige

God, Vader, Zoon en Heilige Geest, verbonden te zijn, Hem te vertrouwen en lief te hebben met heel je hart, met heel je ziel, en met al je denken en al je kracht. Oftewel: met alles wat je hebt en in je is. En dat je uit alle kracht in het geloof de zonde niet meer doet en strijdt tegen je eigen zondige-ik en voor Hem gaat leven. Wie dat doet, gaat die eeuwige rust binnen, zoals de Hebreeënschrijver ons aanspoort om te doen.

Omdat we gevallen mensen zijn, kunnen en willen we hier niet aan deze eis voldoen (Les 5). Maar wie in de Heere Jezus gelooft, ontvangt alles wat God in de doop van je vraagt. Geloven is daarom niet iets doen, maar het is jezelf overgeven: het is belijden dat er in jou niets is wat je kan redden, maar dat de redding alleen in Christus is. En zelfs dat geloof, wil de HEERE geven. Wie gelooft, mag in dit leven al iets merken van de eeuwige rust. Door het geloof krijg je nu al deel aan de zegeningen van het genadeverbond (vergeving, vernieuwing, eeuwig leven). En als je bij jezelf denkt dat het niet voor jou is of je jezelf te slecht voelt of als je niet kunt geloven of jezelf kunt bekeren, dan mag je houvast vinden in de belofte van God, die Hij je bij je doop gegeven heeft. In de doop belooft de HEERE dat Hij jou het geloof wil schenken. Maar wie niet de toevlucht tot onze Verbondsgod neemt, haalt de verbondsvloek over zich heen: de toorn van God (DL I.4).

Ik ben een verbondskind, dus ...

Als je bij Gods verbond hoort, ben je een bevoorrecht mens. Misschien voelt dat niet altijd zo. Ons hart wil namelijk ten diepste niets met God te maken hebben. Maar als je beseft dat je buiten Christus voor eeuwig verloren bent en Hij jou in het verbond het eeuwige leven belooft, dan kun je alleen maar zeggen dat je ongelofelijk bevoorrecht bent...! Zo zeker als je gedoopt bent, zo zeker mag je geloven dat God jou schoon wil maken (water) met Zijn bloed. Dat is een groot voorrecht, maar ook een grote verantwoordelijkheid. Het verbond kan ook een aanklacht worden. Wat moet het verschrikkelijk zijn om met Gods belofte op je voorhoofd verloren te gaan en Gods aanklacht te moeten horen: 'Ik wilde je alles geven, maar je hebt het niet gewild...' Dan zal het teken van de doop als het ware branden op je voorhoofd. Juist aan wie veel gegeven is, zal ook veel teruggevraagd worden. Daarom belangrijk om bezig te zijn met de belofte van je doop, opdat de HEERE Zijn belofte daadwerkelijk vervult in je leven. Ook hiervoor geldt: bid en u zult gegeven worden.'

Vragen in groepjes

- 1) Wat houdt het volgens jou in om een verbondskind te zijn?
- 2) Lees met elkaar de *dankzegging* van het formulier *om de heilige doop aan de kleine kinderen van de geloven te bedienen* (achter in je Bijbel). Beantwoord de volgende vragen:
 - a. Waarvoor danken we God in dit gebed?
 - b. Reageer aan de hand van dit gebed op de uitspraak: Ik hoor erbij (gedoopt), dus het is goed?!
 - c. Waarom bidden we dit dan gebed na de doop?
- 3) Een beeld dat te vergelijken is met de doop is een etalage. Stel je een winkelraam voor met prachtige artikelen. Als je goed naar de spullen in de etalage kijkt, zie je ineens dat aan die artikelen een kaartje hangt met jouw naam. Als je naar binnen gaat en om die spullen, dan zul je ze krijgen.
 - a. Wat staat er in de geestelijke etalage? Lees de eerste twee alinea's van de Nederlandse Geloofsbelijdenis, artikel 34.
 - b. Hoe kom je aan die artikelen in de etalage?
- 4) René vindt het allesbehalve een voorrecht om gedoopt te zijn. Voor hem is het eerder: hij moet elke zondag naar de kerk en verder mag hij allemaal dingen niet, die hij wel zou willen. Nou, lekker voorrecht!
 - a. In hoeverre herken jij je in René?
 - b. Waarom is het een voorrecht om gedoopt te zijn?
- 5) Welke rechten en plichten heb je als gedoopte?
- 6) Wat kunnen we leren over het volk Israël en het zijn van een verbondskind?

Stellingen in groepjes

- 1) Als je gedoopt bent, naar de kerk gaat en catechisatie volgt, komt het goed met je.
- 2) Ook een verbondskind heeft geloof en bekering nodig.